Svůdný Jasmín

Leandra Sold

Leandra Sold

Svůdný jasmín

Těm co ve mě věří!
Těm co četli.
Děkuji, vy víte za co ;-)

Osamocena v okouzlení
Pátraje po něčem, co dávno není.
Beznaděj, zoufalost!
Ticho v pohlazení.
Gentleman hledaný
A přesto v zapomnění.
Romantická moje duše
Kdesi pohřbena za obzorem.
Otoč se za tím klukem!
Miluj ho, drž se ho, věř mu a neopusť ho!
Dočkáš se romantického polibku
Dočkáš se vášně, sladkých slov a pohádek.
Uvidíš svého prince, možná s bílým koněm
Dostaneš tisíce žlutých slunečnic
A pak možná,
Časem,
Jeho srdce stane se tvým srdcem.

Anna Dominika Vintrová

***L**ilie bílá, symbol čistoty*
lapená hříchem, padne v plen temnoty.
S ohnivým mečem, však zůstává spjata,
touží být k němu zpět v náručí vzata.

***Č**ekat má útrpně, celá staletí,*
než lilie získá zpět ohnivé objetí.
Tehdy zaseta má být ta první květina,
jež běh světa měnit už provždy začíná.

***T**a budiž Bílý Jasmín zvaná.*
nevinná a nespoutaná.
První z řady dalších kvítí,
co střeží bídné lidské bytí.

***M**á moc i času zvonit hranou,*
by dodržela vůli pravou.
Že mnohé po ní musí kvést,
jen vroucí cit ji bude vést.
***V**ídá, co je jiným skryté,*
podmaní si tvory kruté.
Jejich temnoty je zbaví,
dá jim nový život pravý.

V den kdy nevinnost svou ztratí,
Plány temné Peklu zhatí.
Smrtelnost jí čas ten krátí,
S Růží moc se zase vrátí.

Svitky Serafínů Verš 66/1-6

Prolog

červen 2012

Daniel stojí u okna své prostorné kanceláře a zamyšleně se dívá na město pod sebou.

Má ho odsud jako na dlani.

Stejně jako ve svém bytě.

Rád pozoruje ty malé nic netušící bytůstky, které se neustále za něčím honí. Za penězi, úspěchem, slávou… Jen samá marnost. Nic víc.

On nebýval jiný.

Jenže čím déle času trávil na tomhle mrzkém a nehostinném místě, jakým se mu svět zdál, tím osaměleji se cítil. Takže, ač on tohle všechno má, není šťastný.

Jistě, má přece Pandoru.

Pološílenou, všehoschopnou a krásnou Pandoru.

Kdejaký chlap by pro ni vraždil a ona by to dost možná i uvítala. Jenže mu nedokáže dát to jediné, po čem touží – nedokáže v něm probudit lásku.

Ne, že by ji neměl rád.

Sotva ji před lety našel, v tom špinavém bytě na předměstí Paříže, věděl, že má a vždycky bude mít jisté místo v jeho chladném srdci. Svýma průzračně modrýma obrovskýma očima si ho dokonale omotala kolem hubených prstíků.

Jenže dospěla.

A i přes všechnu jeho snahu, se mu nepodařilo nikdy úplně uzdravit bolestné rány, které jí zasadila vlastní matka. A její duše je proto černá jako noc. Není to žena, po jaké by toužil, ale vypočítavá a chladná děvka.

Měla u něj všechno, nač si vzpomněla. Dával jí tolik citu, kolik ho byl schopen.

Ale ona chtěla víc.

Chtěla jeho celého!

Jak rád by jí vyhověl. Dokonce se o to i pokusil.

Marně.

A tak, čím víc ho Pandora nutí, aby ji miloval, tím protivnější a nesnesitelnější se mu její společnost zdá.

I proto jí nedávno koupil vlastní byt a starý prodal. Nechtěl, aby mu soužití s ní cokoliv připomínalo.

Je na čase najít si jiný zdroj potravy! Pomyslí si chladně.

Právě tím pro něj teď Pandora je. Potravou.

Dávno by ji opustil. S nesmírnou radostí a úlevou přenechal jinému, aby mohla být šťastná. Ale on nemůže.

Má ho v hrsti.

A ta mrcha to moc dobře ví!

Na pracovním stole mu krátce zazvoní telefon.

„Ano, Jane?“

„Pane Blackthorne, volá vám jistý člověk. Říká, že budete vědět, o koho jde a jestli ho nepřepojím, budu toho litovat,“ ozve se hlas jeho asistentky.

Protočí oči v sloup.

Další otravnej novinář!

Kdy už pochopí, že on žádné rozhovory nedává?

V dnešním moderním světě je tak složité udržet tajemství věčného života. Už tolikrát četl v novinách vlastní nekrolog. A tolikrát se narodil jako svůj vlastní syn. Nikdy neposkytoval svoje aktuální fotografie jen, aby se vyhnul spekulacím.

„Jane, víte, že s ním mluvit nebudu, proč ho neodbudete jako ty ostatní?“

„Tvrdí, že není od novin, pane. A navíc mi z něj běhá mráz po zádech. Myslím, že si s ním poradíte líp, než stará unavená ženská jako já.“

Daniel se neubrání pobavenému uchechtnutí.

Jane nikdy nevynechá jedinou příležitost k tomu, aby ho upozornila, že jí už před rokem slíbil odchod do důchodu. Je unavená. Ale on ještě nenašel nikoho dostatečně důvěryhodného, aby nastoupil na její místo.

„Rozumím, Jane. Tak mi toho blba přepojte. Vyřídím to.“

„Blackthorne, co pro vás můžu udělat?“ nasadí svůj nejledovější tón.

„Teda chlape! Tobě se dovolat je těžší, než dostat se do Bílýho domu.“ odpovídá mu dobře známý mužský hlas.

„Ašmodaji?! Co zase potřebuješ?“

„Otázka spíš zní, co ti můžu nabídnout.“

Daniel si odfrkne. Toho slizskýho šmejda viděl naposledy ve dvaadevadesátém, když rozpoutal rasové nepokoje v L. A. a snažil se ho do těch svých špinavých čachrů zatáhnout taky.

Musel tehdy prodat veškeré akcie firmy, které měl ve zbrojním průmyslu, protože ho začal uhánět tisk, když objevili spojitost mezi ním a jistým významným členem jednoho z tamních gangů. Tím byl samozřejmě právě Ašmodaj.

Ze spolupráce s ním pro Daniela ještě nikdy nevzešlo nic užitečného.

„Tak o co jde?“ zeptá se ho Daniel otráveně.

„Ještě tě ta roztomilá blondýnka baví?“ uchechtne se Ašmodaj.

Jakoby věděl, co mě žere. Pomyslí si znechuceně.

„K věci!“ odbude ho.

„Nedávno jsem nečekaně zjistil, že mám v rodině jistou černou ovci. Mohla by ti přijít vhod. Její fotr je samotnej Michael.“

Daniel přimhouří oči. To nezní vůbec špatně!

Ne! To zní dokonce báječně.

Konečně se Pandory zbaví!

„Fajn. Poslouchám. O koho jde? Kde jí najdu a jak vypadá?“

Slyší smích. „Věděl jsem, že ti ta blondska už leze krkem. Jmenuje se Yasminne. Chtěl jsem jí původně pro sebe, ale nemám na to čas. Proto ti taky volám. Potřebuju, abys jí zabavil. Pořád strká nos, kam nemá.“

„Jak zabavil? Nemám čas si hrát, Ašmodaji!“

„Ech! Tak už mi nikdo neříká. Jsem Asmodeus. Teď občas i Ashton. Ashton Blake. Bude se ti líbit, Dane. Je to zrzka. Přesně jak máš rád.“

Daniel se zarazí.

„Říkal jsi *zrzka*?“

Posadí se do koženého kancelářského křesla.

„Přesně tak. Zrzka. Máš to v poště.”

Daniel chvatně otvírá na ploše počítače okno s přijatými emaily.

To přece…! To je ONA!

Zkoprněle zírá na portrét zelenooké dívky. Měděné prstýnky jí lemují půvabnou bledou tvář. Usmívá se.

To není ona. Josefína se nikdy neusmála.

Ale ta podoba je až zarážející.

Pokorně klečící na zemi… v *těch* zelených šatech… bude dokonalá, zasní se.

„Tak můžu s tebou počítat?” ujišťuje se Asmodeus netrpělivě.

„Spolehni se.“

„Budu se těšit. Zatím.” ukončí démon hovor.

Daniel položí sluchátko na svoje místo a znovu se zadívá na fotografii.

Tentokrát si ji už nenechá uniknout mezi prsty.

Získá ji a použije k tomu všechny dostupné prostředky včetně jedu, obsaženého ve vlastních slinách. Kdyby ho použil už na Josefí-

nu místo, aby jí jako pitomec celé měsíce nadbíhal, možná by tu dnes byla s ním!

Ještě týž večer se sbalí a odlétá do Severní Karolíny. Noc stráví ve Fayetteville, kde si ráno koupí stříbrnou toyotu a nové oblečení, které tomu osmnáctiletému klukovi jménem Daniel Storme, kterým se hodlá v Shadows Creek stát, bude sedět daleko lépe, než oblek od Armaniho, jež běžně nosí. Po svém příjezdu se nastěhuje do vybaveného bytu, který mu už stačila obstarat jeho supervýkonná asistentka Jane.

Bude jí muset zase zvednout plat. Jiná by to tak rychle nesvedla.

A nakonec se schází s Asmodeem v místní útulné kavárně a ucucává na zdejší poměry překvapivě chutné cappuccino.

„Takže ty mi naservíruješ vlastní sestru na stříbrnym podnose?“ ptá se nedůvěřivě, když mu Asmodeus popíše celou historii.

„Vzhledem k tomu, co je zač, ti servíruju spíš úhlavního nepřítele. Ale nezapomeň, že ji zatím nesmíš zabít. Víme o tom jenom ty, já a Lucifer. Neřekl jsem to ani otčímovi, ačkoliv bych moc rád na vlastní oči viděl, jak za to tu děvku Lillith seřeže do krve karabáčem.“

Daniel znal Asmodea i jeho bezcitnou povahu natolik dobře, že ho ani trochu nešokovalo, jak mluví o vlastní matce. Jediné, kterou kdy měl.

„Fajn. Takže kdy mám nastoupit na scénu?“ změní téma, protože s ním nechtěl zbytečně ztrácet čas.

Je to pitomec!

„Zejtra. Ve škole to bude nejlepší. Motá se teď kolem ní nějakej udělanej místní blbeček, ale s tim ty si určitě poradíš.“

Daniel přikývne.

Už se nemůže dočkat rána.

Vešla do třídy plně zaujatá tou okatou blondýnkou, takže si ho ani nestihla všimnout a zazvonilo. Bude muset upoutat její pozornost jinak. V tom ho tlustá francouzštinářka vyzve, aby se představil, ale ani ho nepustí ke slovu. Zase si sedá. A ona ho pořád ještě nebere ani trochu na vědomí.

Čekal, že to bude snazší.

Vztekle bere do ruky učebnici francouzštiny a hledá tu podělanou stránku třicet pět. Není tam. Knížka končí stranou třicet dva.

Do hajzlu! Na tohle jsem starej.

Někdo mu kopne do stolu.

Vzhlédne.

Tak přece si mě všimla! Myslí si, když na něj mává obálkou Les Misérables a mile se na něj usmívá. Pevně se jí zadívá do očí s jediným cílem. Ovládnout ji!

Po zbytek hodiny, už se na něj nepřestává smát.

Hra začíná!

Kapitola 1: Odloučení

Tys tím vším pro mne byla, duše,
po čem jsem práhnul jedině,
na moři výspa milá, duše,
můj pramen a má svatyně,
kol plody, květy obsypána
jež byly mé v té pustině!

Edgar Allan Poe

Shadows Creek Severní Karolina USA září 2013

Sedávám na naší pláži každičký volný den od chvíle, co odešel.

Není pochyb, že už nepřijde, ale ani chladný vítr a studený písek mě nedonutí k tomu, abych přerušením toho každodenního rituálu fakticky potvrdila, co se nedá popřít.

Můj anděl je pryč.

Když odešel naposledy, trvalo několik dlouhých měsíců, než se vrátil a já jsem mezitím málem podlehla upírovi. Jen díky němu jsem dokázala Daniela porazit.

Bez Aidana jsem bezradná.

Slabá.

Nejen, že se mi už nepovedlo zastavit běh času, ale nedokážu už vyvolat ani obranný štít.

Protože nespíš! Napomene mě podvědomí přísně.

Já vím. Jenže copak můžu?

Jeho nepřítomnost mě skoro až fyzicky bolí.

Trhá mi srdce z hrudi.

Jak mám spát, když sotva zavřu oči, objeví se ON!?

První den jsem si namlouvala, že se nevrátil, protože neměl dost času na získání Svitků, pro které do Edenu šel. Druhý jsem strávila tichými modlitbami k Bohu, ale možná jsem se nemodlila dost usilovně, protože mě nevyslyšel.

Jak by taky mohl, jsem přece démon.

Co pro něj, v jeho velikosti znamenám já?

Nic, ozývá se moje podvědomí a já s ním nemůžu, než souhlasit.

Nakonec nezbývá, než se smířit s krutou realitou. Tiše polknu neprolité slzy a jdu domů.

Zamířím rovnou do svého pokoje, abych ze sebe smyla nános písku a soli, navíc jsem na kost zmrzlá. Na konci září už není v noci v Severní Karolíně zrovna horko. Zlomeně se po schodech došourám až ke dveřím do koupelny, kde si vlezu do vroucí sprchy. Zavřu vyčerpaně oči a nechávám si proud vody stékat po tváři, jako by mohl smýt utrpení, které se tam po Aidanově odchodu trvale usídlilo.

Být mrtvá, nepoznám rozdíl.

Je čtvrtek, za necelý týden odjíždím na Davidson Colegge, kde jsem se už v průběhu srpna a září zapsala ke studiu psychologie. Dokonce jsem se už seznámila i se svou spolubydlící Melanií a navzdory skutečnosti, že je to lehce podivínská gotička jsme si okamžitě padly do oka.

Studium psychologie jsem si vybrala, protože lidská duše je mi pořád velkou neznámou a ráda bych ji poznala blíž. Snad konečně přijdu na jiné myšlenky. Tady na mě všechno padá. Kam se podívám, zaútočí na mě bolestná vzpomínka.

Celá situace je o to těžší, že se nemám komu svěřit. Diane má totiž za to, že Aidan odjel do L. A., kde měl vysokou školu studovat on.

Jsem v tom zkrátka sama.

O to víc mě překvapí, když mi u snídaně zazvoní telefon a ona mi účastným hlasem sdělí, že měl Aidan autonehodu, kterou nepřežil.

„Jak to myslíš? Nepřežil?“

Vím, co mi právě řekla, ale nechápu, jak by k tomu mělo dojít, když je přece nesmrtelný. Je anděl. Andělé neumírají!

„Taky mě to sebralo, Yas. Mám přijet? Stavím se odpoledne, až táta dorazí domů a promluvíme si, ano?“ fňuká do telefonu.

Neodpovím, protože ztrácím vědomí a sesunu se z barové stoličky na studenou dlažbu v kuchyni.

Probouzím se na gauči v obývacím pokoji. Opodál stojí Noemi s Pheenexem a něco si tiše sdělují. Nastražím uši.

„ Samozřejmě. Sama ho poslala nahoru. Spíš to na ni jen dolehlo. Pheenexi, musíme jí to říct. Není pochyb, na jaké je straně. Ona to Asmodeovi neřekne!“ šeptá naléhavě Noemi.

O čem to mluví? Jaká strana?

A jak to, že ví o Aidanovi?

„ Nevěří nám. Sama jsi to včera přiznala.” ohradí se Pheenex.

Co to mají za tajemství?

„ Ale pak už bude. Uvidíš!”

Dlouho je ticho.

Zdá se, že Pheenex zaváhá, než řekne: „ Promluvím s Lillith. Ale dokud nebudeme znát její stanovisko, budeš mlčet.”

„ O. K.” přitaká Noemi.

Pochopila jsem, že rozhovor tím zřejmě skončil a jejich pozornost se obrací ke mně.

Hraně zamžikám, aby to vypadalo, že jsem se právě probrala. Srdce mi bije jako splašené ze strachu, že mě prohlédnou.

„ Říkala jsem, že tentokrát si na ošetřovatelku hrát nebudu.” řekne sestra přísně, ale na tváři jí při tom hraje soucitný úsměv.

Ufff! Oddychnu si v duchu. Sežrala mi to.

„ Můžu jít k sobě?” zaprosím tiše.

„Odvedu tě.” přitaká Noemi a pomůže mi vstát.

„ Co se mu stalo?" zeptám se, když mě sestra uloží do postele a donese mi sklenici s teplým mlékem.

Vůbec ji nepřekvapilo, že vím, že ona ví.

Zvláštní.

„ To víš nejlíp ty, Yas." odpoví mnohoznačně.

Rozhodně zavrtím hlavou. „ Ne. Měl se vrátit."

„ Možná si to rozmyslel." utrousí Noemi.

„ To by Aidan neudělal. Ne, bez rozloučení." protestuju vášnivě.

A seš si tak jistá? Šklebí se na mě moje podvědomí.

„ Třeba si nemohl vybírat."

Znovu zavrtím hlavou.

„ Myslím, že to byl Asmodeus."

Měla bys být opatrnější! Křičí můj vnitřní hlas, jemuž zásadně nenaslouchám.

Namaah na mě užasle vytřeští oči. „ Ale…"

Nenechám ji domluvit.

„ Jednou mi řekl, že to umí. Že dokáže zabít… anděla." vysvětlím mezi vzlyky.

Už jsem před ní nechtěla dál předstírat. Stejně všechno ví. A Aidana už mi to nevrátí.

„ Nemyslím, že by si Asmodeus vůbec všiml, co je Aidan zač, Yasminne. A určitě by se nenamáhal s tím, aby to kamufloval nějakou autonehodou. To není jeho styl. Prostě ho jen odklidili. Nic víc." utěšuje mě.

Chtěla jsem jí věřit, ale představa, že mě Aidan sám opustil, byla najednou bolestnější, než ta, že by ho bratr zabil.

Navíc už jednou ho tam uvěznili a vrátil se za mnou.

Ne. On JE mrtvý!

Za to mi Asmodeus zaplatí vlastní krví!

Když usoudím, že už je dost pozdě na to, aby byl doma i Pheenex, rozhodnu se jednat. Noemi je ve svém pokoji, ale Pheenex popíjí v jídelně kávu.

„ Ahoj, strýčku." pozdravím a sednu si k jídelnímu stolu naproti němu.

„ Ahoj, jak se cítíš?" zajímá se.

V duchu protáčím oči v sloup. Najednou se všichni starají.

„ Už líp. Neviděl jsi Noemi?"

„ Asi bude u sebe, proč?"

Doufala jsem, že se zeptá.

„ Protože si myslím, že my tři, bychom si měli promluvit."

Znejistěl. „ Ona ti něco řekla?"

Nakloním hlavu ke straně. „ A měla mi snad něco říct?"

Pheenex pomalu položí hrnek s kávou.

„ Máš pravdu. Měli bychom si promluvit, ale ne teď. Až budeme sami."

Zamračím se.

Co tím myslí? Odpovědí jsou mi tiché bratrovy kroky. Asmodeus je teď o dost hubenější než dřív a neoholený, vlastně celkově vypadá tak nějak neudržovaný. Jeho tajné několikadenní výpravy si zjevně vybírají svou daň. Zajímalo by mě, co chystá.

„ Ale? My máme nějakou rodinnou schůzi?" podiví se, když mě s Pheenexem uvidí.

Oba rychle zavrtíme hlavou.

Možná, až příliš rychle. Asmodeus přivře oči. Několik vteřin jimi těká z jednoho na druhého. Pak si nalije hrnek kávy a posadí se k nám.

„ Tak jak se daří, rodinko?" ptá se hraně přátelským tónem. Jeho hlas je hrubý, jako by předtím mluvil dlouhé hodiny.

S kým?

„Kdybys trávil jen o trochu míň času kdoví kde, nemusel by ses ptát." odtuším jedovatě.

Podmanivě se usměje. „ Snad se ti po mně nestýskalo, sestřičko."

Jeho zelené oči mě propalují pohledem. Neuhýbám před ním.

Už nikdy neuhnu! Před nikým!

Rozesměje se. „ Vidím, že jsem o hodně přišel. Je mi vážně líto, že nemůžu zůstat dýl a poslechnout si co tě tak… " zaváhal, zřejmě hledal správná slova „… zocelilo. Naneštěstí musím za svými ovečkami."

Teatrálně se ukloní a zmizí.

Zbyl po něm jen napůl prázdný hrnek s kávou. Udiveně za ním zírám.

Choval se jako magor!

Než se stačím vzpamatovat z nečekané bratrovy přítomnosti, strýc toho využije a tiše se vytratí. Vztekle stisknu rty do tenké čárky.

Utekl mi!

Když mi Pheenex tak hloupě vyklouzl, jdu se projít na pláž.

Po chvíli se posadím na jedno ze skalisek trčících ze zpěněné vody. Sleduju západ slunce a myslím na něj.

Když za obzor dopadne i ten nejposlednější oranžový paprsek, ochladí se a na nočním nebi začínají vycházet první hvězdy. Na rty mi dopadají studené kapičky rosy. Zachvěju se. Ta známá vůně mi vhání slzy do očí.

Vzpomněla jsem si na náš poslední společný den, na Aidanova slova: *„Cítíš rosu? Teď už, víš, jak voní anděl strážný."* Tiše vzlyknu.

„ Cítím, ale ty tu nejsi." šeptnu a odcházím domů.

Cestou zahlédnu bratra, míří k autu.

Kam může jet?

V náhlém popudu vykročím jeho směrem.

„ Za ovečkama?" prohodím ledabyle.

Bratr si mě podezřívavě měří. „ Máme na sebe štěstí."

„ Myslíš?" zvednu obočí a opírám se o kapotu vozu.

„ Co chceš, Yasminne?"

Dobrá. Tak půjdeme rovnou k věci.

„Asi bys měl něco vědět." řeknu vážně.

Odfrkne si. „ A co jako?"

Narovnám se a pomalými kroky dojdu až těsně k němu. Cítím na tváři jeho dech, naše těla se téměř dotýkají. Celou dobu mám zelený pohled pevně zaklesnutý do jeho temných zorniček ne nepodobných těm mým.

„ Chtějí tě zradit." řeknu tiše a podívám se přitom k domu.

Asmodeus se zamračí.

„ Jak to myslíš?" pronese dlouze a přivírá při tom pravé oko, což mi úplně stačí jako známka toho, že o té možnosti bude přinejmenším uvažovat. Pokud mi rovnou neuvěří.

Jde to tak snadno!

Až příliš! Ozve se varovně moje podvědomí a já ho jako vždy ignoruju.

„ Tak jak to říkám. Něco před tebou tají. Že by vzpouru?" snažím se co nejvíc nahlodat jeho sebejistotu, zabavit jeho mysl něčím jiným a možná si tak otevřít cestu k nějaké jeho slabině, pokud Aidanovi ublížil, pomstím se.

Asmodeus se zamyslí. Pak se uchechtne. „ Hloupost. Co ti by mohli…?"

„ Slyšela jsem je." namítnu

„ A co jsi slyšela?" zajímá ho.

„ Namaah jasně řekla, že mi NĚCO musí říct a Pheenex namítal, že bych ti TO řekla. Nevěří, že bych se přidala na jejich stranu." vysvětlím a čekám, co se bude dít.

Bratr hodnou chvíli mlčí.

Moje podvědomí nesouhlasně mlaskne. *Co to zase vyvádíš?*

„ A proč mi tohle všechno říkáš? Přece mě nesnášíš." zavrčí podezřívavě.

Pousměju se. „ Protože až TO přijde, nechci zůstat sama." zalžu.

Asmodeus našpulí rty a ohlédne se k domu. Ten je temný. Svítí jen okna v pokojích sestry a strýce.

„ Nic nepřijde. O to se postarám." prohlásí ponuře a nasedá do svého černého kabrioletu, aby vzápětí odjel neznámo kam.

Zhluboka se nadechnu.

A zase nevím nic!

Tak třeba se pozabíjejí navzájem a já budu mít klid. Od všech!

Ačkoliv jsem se snažila projít do svého pokoje nenápadně, někdo si mě všiml. Byl to strýc. Myslím, že mě čekal.

Že by se mi konečně chtěl s něčím svěřit?

„ Měla bys na mě a sestru trochu času, než půjdeš spát? Máme nové zprávy od tvé matky a" odmlčí se „ asi už víme co má Asmodeus v plánu."

Jeho slova mě překvapí i přesto, že jsem tajně doufala v to, že právě tohle od něj uslyším. Přikývnu a tiše ho následuji do obývacího pokoje, kde se pohodlně usadím do jednoho z křesel. Noemi už na nás čeká.

„ Takže?" vyzvu je.

„ Takže už víme, že Asmodeus se rozhodl obejít nejen nás, ale taky samotného Lucifera. Původní plán a dohoda byla taková, že dokud nezjistíme, v čem spočívá Yasminnina moc změnit zaběhlý řád, budeme si počínat konzervativně. Jenže jak mi před několika hodinami sdělila Lillith, Samaelovi se zdá to čekání už příliš dlouhé."

Tiše sedím a poslouchám strýčkovu litanii, přičemž se nedokážu ubránit zamyšlení nad tím, jak by s nastalou situací mohl můj otec něco udělat, když trčí uvězněný v Pekle.

„ Jak všichni víme," pokračuje Pheenex vážně „ Samael nemůže na Zem, protože ho do Zásvětí před několika desetiletími vykázal Gabriel a s pomocí čarodějky na něj uvalil kletbu, která mu ve vstupu sem brání."

Začínám se trochu nudit.

Historii o míšence Veronice, která vládla mocí starých božstev- což pochopitelně nebyl nikdo jiný než archandělé, znal v Pekle a určitě i na Nebesích snad každý.

Veronika byla Gabrielova prapraprapra a ještě hodně prapravnučka. Nezdědila andělskou sílu, ale obrovskou moc, díky níž na ni nemohl ani Lucifer. A právě díky té mohla zaklít mého otce, který jí pár měsíců předtím zabil v koncentračním táboře milence.

Technicky vzato ho vlastně nezabil on, jen coby tehdejší vůdce podepsal *Konečné řešení*, které mu předložil na stůl smrtelník, jehož pravda trošku zmanipuloval.

Naneštěstí pro ni samotnou ji kouzlo stálo všechnu moc a tak ji hned potom zabil taky. Samozřejmě, že otcovi zvědi celou tu dobu pátrali po příbuzných Veroniky, jenže marně. Jako by se vypařili.

Jasné je jen to, že kouzlo dokáže zlomit jen žena stejné krve, jako měla Veronika. A Gabriel se zas tak často nespouštěl. Bohužel pro Samaela. A naštěstí pro mě.

„ Jenže Asmodeus našel Gabrielovu dceru.” dokončuje Pheenex.

Ztěžka polknu.

Tak to si budu muset s bratrovraždou trošku pospíšit, protože pokud se na Zem dostane otec, je po všem.

Kapitola 2: Lapená

Buď v samotě té mlčenliv,
to opuštěnost není,
neb duchové mrtvých jako dřív,
dokud byls živ, budou v tvém snění,
kol tebe budou, vůle jich
stín hodí na tě: Budiž tich!

Edgar Allan Poe

Na tváři vykouzlím nevinný úsměv a rozkošnicky se protahuji pod jeho smyslným pohledem, který záhy potemní, jeho oči jsou nyní aksamitově černé. Natáhne po mně ruku a jediným plynulým pohybem si mě přitahuje do náručí, aby se jeho rty zmocnily mých.

Áach! Neubráním se vzdechu a mým tělem se rozlévá spalující žár. Chci mu patřit! Přimknu se blíž k jeho nahé hrudi a bezděčně zavlním boky. Tlumeně se zasměje a pokládá mně na pelest postele. Jeho ruce mi bloudí po holé kůži a razí si cestu až k samému nitru mojí touhy.

„Prosím!" zaškemrám, když ucítím dotek jeho zkušených prstů ve svém klíně.

Jak dlouho mě ještě nechá čekat? Zafňukám v duchu a zadoufám, že mi konečně vyhoví a uhasí ten plamen, který ve mně už měsíce den co den rozžíhá.

Zamrkám. Ze snu mě budí nutkavý pocit, že jsem sledována. Otvírám oči a ostražitě si prohlížím svůj setmělý pokoj. Je prázdný. Zamračím se. Koutkem oka mrknu na budík.

01:28? Vzdychnu.

Jsem paranoidní. Potřesu hlavou a snažím se posbírat střípky toho neuvěřitelně živého erotického snu, díky němuž se cítím tak rozechvělá, ale nedaří se mi to, což ve mě zanechává překvapivě silný pocit frustrace a vzteku.

Zimomřivě se zachumlám do přikrývky. Je tu nějak chladno, uvědomím si a bezděčně se podívám směrem k oknu.

Je otevřené.

Ale jak to? Určitě jsem ho neotvírala. Vždyť venku skoro mrzne. Brrr! Otřepu se zimou. Zvedám se z postele, abych ho zavřela, a čím jsem blíž, tím nepříjemnější mám z toho pocit. Váhavě vyhlédnu na prostornou terasu. Nikdo tam není.

Zavrtím hlavou. Zřejmě jsem ho opravdu jen špatně zavřela.

Už ti z toho hrabe! Posmívá se můj vnitřní hlas.

Mlč! Syknu na něj v duchu jedovatě.

Oběma rukama vezmu za kliku francouzských dveří, abych okno zavřela, ale než to udělám, přinese ke mně ledový pobřežní vítr zvláštní povědomou vůni. Zarazím se.

Co to je?

Nasaju vůni znovu a oči se mi strachem otvírají dokořán. *Hořká čokoláda!*

Horko těžko se hrabu z postele. Trvalo další tři hodiny, než jsem se uklidnila a podařilo se mi usnout. Kdybych nemusela do školy, nikdo a nic by mě odsud nedostal. Jenže já musím. Při pohledu do zrcadla rezignovaně vzdychnu. Podaří se mi vůbec někdy zbavit těch příšerných pytlů pod očima?

Když budeš po nocích vyvolávat duchy, tak ne! Křikne na mě zase ten hlas. Zamračím se na sebe.

Má pravdu. Daniel je mrtvý. Shořel v té stodole. Nebo ne?

Přimhouřím na sebe zelené oči, když se mi do mysli krade vtíravá myšlenka.

A čeho se bojíš víc? Že není mrtvý nebo toho, že je! Ptá se vyzývavě moje podvědomí a mně se zastaví dech, když váhavě připustím tu druhou možnost.

Zpátky na Davidson Colegge mě veze Pheenex. Pokud se něco nečekaného nestane, strávím tam několik dlouhých týdnů až do vánočních prázdnin.

Cestou nepromluví jediné slovo, což mi vyhovuje. Pořád ještě mám zjitřené emoce, z toho co jsem se o sobě dnes ráno dozvěděla a nemohla jsem z hlavy dostat vzpomínky na ten zatraceně vzrušující sen.

Kdo byl ten muž, který mě svými doteky dohánět téměř k šílenství?

A proč mi Daniel najednou tak bytostně schází?

Přece mě málem zabil. Skousnu si nehet na levém palci, když si uvědomím, že jen myšlenka na něj ve mě vyvolává nervozitu a chvěje se mi dech.

Vybavují se mi jeho naléhavé polibky a touha mu patřit. Že by? Oči se mi otevírají údivem dokořán.

Ne! To je přece pitomost! Přesvědčuju sama sebe.

Má na mě pořád tak silný vliv!? Dokonce i teď, když vím, co je zač?

Copak jsem zešílela? Ptám se v duchu a moje podvědomí s úšklebkem přitakává: *Rozhodn*ě.

Jsme na místě.

Vystupuju z auta a automaticky se rozhlížím. Hledám ho. Jako bych cítila jeho přítomnost, ale nikde ho nevidím.

Dochází ti, jak strašně iracionálně se chováš, Yas?

Je pryč!!! Pryč! A je to tak dobře!

Pevně sevřu rty, zapíchnu oči do země a mířím do školy.

*Jdi se l*éčit! Chechtá se mi můj vnitřní hlas a já se neubráním úšklebku.

Na chodbě potkám svou spolubydlící z koleje Melanii. „ Ahoj.” zdravím jí vesele a doufám, že si nevšimla mojí roztěkanosti.

Zvedne dokonalé černé obočí. „ Ahoj, ses z toho dostala rychle.” diví se.

Nechápavě se zamračím. O čem to mluví? Aidan!

Úplně jsem zapomněla, že když jsem s ní v pátek večer telefonovala, rozbrečela jsem se a všechno jí řekla. Vlastně všechno ne. Musela jsem vynechat skutečnost, že můj mrtvý přítel ve skutečnosti nebyl člověk, ale strážný anděl, kterého sem poslali z nebes, aby přede mnou chránil mou nejlepší přítelkyni Diane. Protože navzdory Melinu zapálení do všeho nadpřirozeného si nejsem úplně jistá tím, že by mi uvěřila.

Jak jsem na něj jenom mohla tak snadno zapomenout? Nechápu.

V hlavě mi to šrotuje, snažím se vymyslet nějakou věrohodnou výmluvu.

„ Antidepresiva.” konstatuju prostě a Mel jen chápavě přikývne.

No, to bychom měli. Ulevím si v duchu.

Sobě lhát nemůžeš! Ozývá se ten rýpal uvnitř mě.

Já nelžu! Uzemním ho.

Protože si matně vybavuju, že mi Noemi opravdu antidepresiva včera dávala a dneska ráno mi předala celé balení s tím, že mám brát dvě pilulky denně.

Čas strávený ve škole se táhne jako růžová rozehřátá žvýkačka. Snažím se soustředit na výklad, ale vůbec nevím, co profesor Carlton, který nám přednáší vývojovou psychologii, říká. Přemýšlím nad tím, co teď hodlá Asmodeus dělat s Noemi a Pheenexem, když ví, že na něj něco šijou. A stejně tak jsem nemohla přestat myslet na to, že se musím bratra zbavit, ještě dřív než vypustí našeho milovaného papínka ze řetězu.

Ale jak? Tolik bych se potřebovala poradit, ale jediný s kým jsem o svých problémech mohla mluvit, aniž by si myslel, že jsem zešílela, byl už několik měsíců kdesi v Edenu. Nebo mrtvý.

Po přednášce jsem instinktivně zamířila přímo na kolej v marné naději, že sebou jen plácnu na postel a budu tiše civět do stropu, jenže Mel měla na dnešek naprosto rozdílné plány.

„Yassie, konečně!“ vypískla. „Hoď na sebe něco sexy, dneska vyrazíme ven.“

Nesouhlasně nakrčím čelo. „ Mně se nechce. Jsem ze všeho nějak vyřízená.“

„O důvod víc se mnou jít, aspoň se rozptýlíš,“ chytne mě za ruku, otvírá mou skříň, hází na postel černé džíny cigaretového střihu a mezi topy marně hledá něco podle jejího stylu. Jsem tak duchem mimo, že mi ani nedochází, když mě nakonec navlékne do vlastního černého korzetu zdobeného černou krajkou a průhlednými skleněnými kapičkami – Mel si totiž libuje v emo stylu. Černá je její nejoblíbenější barva a excentrický zjev vždycky dokonale podtrhne výraznými černými linkami od koutků očí až ke spánkům, kde je neváhá umně stočit do krásných obrazců, což právě teď dělala i mně.

„Kam vlastně jdeme?“ zamračím se, když uvidím svůj odraz v zrcadle.

Takhle přece nemůžu mezi normální lidi, napadne mě okamžitě. Ne, že by mi to neslušelo. Černý korzet dokonale obepíná moje útlé tělo a vínová tylová tuttu sukénka do půli stehen s vysokými černými kozačkami na tlusté podrážce bez podpatků, dodává celému outfitu dívčí vzhled, takže vypadám trochu jako postavička z japonských komiksů.

„Do jednoho klubu pro lidi s dobrym vkusem.“ odvětí a já už se začínám bát, co že tím dobrým vkusem vlastně myslí. Nemohla jsem si totiž nevšimnout, že se doslova vyžívá v okultismu, čehož já mám v tuhle chvíli až po krk.

„Víš, že na tohle nejsem, Mel.“ Aspoň ne dobrovolně.

„Jenže tohle není rockovej koncert ani upíří seance, zlato. Vlastně je to spíš autorský čtení. Jeden můj kamarád vydal knihu básní a ty máš knížky ráda, ne?“

Vzdychnu. Je mi jasný, že se jí dneska nezbavím, je rozhodnutá mě vzít s sebou.

„Ale musím jít brzo spát.“

Mel se zasměje. „Neboj. Do půlnoci jsme doma, Popelko.“

Sotva vstoupíme do sklepního baru v centru města, je mi jasné, že normální tady není ani noha od stolu. Vybavení podniku je výhradně z kovu a kouřového skla. Na některých stěnách visí popraskaná a začernalá zrcadla a dokonalou iluzi tajemna vytváří tichý sbor, linoucí se z repráků, který zpívá jakousi táhlou sakrální středověkou skladbu. Možná bych dala přednost rockovýmu koncertu, napadne mě, když mě Mel sama oblečená do dlouhé tmavé sametové sukně áčkového střihu a červeného korzetu, pod nímž má průhlednou černou halenku s rukávy k loktům, táhne skrz zakouřenou místnost k jedinému člověku, který není oblečený do černé barvy, což ho činí víc než nápadným, ale možná by byl nápadný i v černé, napadne mě, když ke mně stočí modročerné oči, které jakoby mi viděly do duše a donutí mě sklopit zrak k jeho dokonalým drahým botám. Jeho bílý oblek se stejně jako ony zdá být šitý na míru. Tohle asi nebude student, uvědomím si bezděčně a snažím se vnímat, co mi Mel říká.

„Yassie, tohle je John. John Dee, veliký mág a jediný na celém světě kdo ovládá andělskou řeč. Kniha, kterou tu dnes bude číst, je překlad sbírky andělských básní.“

V duchu si odfrknu, takže další magor.

S velikým sebezapřením vyloudím na tváři úsměv a podám mu ruku. „ Yasminne Blakeová, ráda vás poznávám, pane Dee.“

Muž s tmavými, dokonale upravenými vlasy se pousměje a vtiskne mi polibek na hřbet dlaně, na místo, aby mi s ní potřásl. Ten

výjev mi podvědomě připomene Daniela a ještě víc můj pocit déja vu umocní jeho silný britský přízvuk.

„Potěšení je spíše na mé straně, drahá Yasminne. Už vám někdo řekl, jak úžasné máte oči? Jako dva nejryzejší smaragdy a vaše vlasy…“ odmlčí se a mhouří oči.

„Co je s nimi?“ leknu se a snažím se prsty uhladit neposlušné lokny.

„Jsou jako oheň, tak nespoutané. Vskutku, jsem skutečně rád, že vás poznávám i přes vaši hmatatelnou skepsi k mé osobě.“

Nervózně se zasměju. Jeho pozornost mi není právě po chuti. Sálá z něho něco temného. Nápadně mi připomíná otce. A bratra.

Naštěstí se John vytratí dřív, než se stačím otočit na podpatku a zmizet, takže uniknu Melinu vyčítavému nočnímu monologu. Celé čtení, které trvá asi hodinu, se snažím soustředit na to, co muž v perfektně padnoucím obleku na pódiu říká, jenže jeho hluboký hlas, jako by mi sděloval i cosi dalšího. Naše oči se během té doby několikrát setkaly a rozhodně to nebylo náhodou.

John Dee. John Dee, převaluju to jméno na jazyku. Je mi povědomé, ale nedokážu ho zařadit. Možná je to náhoda, pomyslím si.

Spíš ne! Sykne moje podvědomí.

V tom k mým uším dolehne důvěrně známý verš: „*Ta budiž Bílý Jasmín zvaná, nevinná a nespoutaná. První z řady dalších kvítí, co střeží bídné lidské bytí.“*

Cuknu sebou, když mě zalije vlna poznání. Svitky Serafínů!

Kde k tomu ten prašivej smrtelník přišel?

Celá se rozklepu, když si uvědomím, že mu je musel někdo dát přečíst. Nějaký anděl. Jenže to by přece bylo porušení mlčenlivosti. Žádný člověk by k něčemu takovému neměl mít přístup, ať už andělskou řeč ovládá nebo ne. Leda že by John Dee nebyl obyčejný

člověk. Zvedne se mi žaludek při pomyšlení, že o mně ví. Musím pryč! Hned!

Zvednu se z kovové černé židle, omluvím se Mel, že mi je špatně a zbaběle uteču z baru pryč, abych si na pusté setmělé ulici zavolala taxi.

„Je neslušné odejít bez rozloučení.“ Překvapí mě Deeův hluboký hlas, sotva mávnu na první žlutý vůz, který spatřím. Leknutím nadskočím. Chodí tak tiše.

„Není mi dobře.“ řeknu prostě a v hlase nemám ani stopu po omluvném tónu. Copak mě ten úchyl sleduje?

„Lžete.“

Udiveně na něj vyvalím oči. Vážně mě právě nařkl ze lži? Vzňala se ve mně vlna vzteku. Jakkoliv je jeho výrok pravdivý, rozhodně se neznáme tak dobře, aby se mnou mluvil tímhle tónem.

„O tom se s VÁMA nehodlám bavit!“ odseknu a mávnu na další taxi. Ani nezpomalí. Kruci!

„Nemusíte. Ale možná byste se chtěla bavit s ním.“

Zamračím se.

„Jako s kým?“

„Se svým andělem.“

Srdce se mi rozbuší tak, až mám pocit, že mi vyskočí z hrudi. Takže je to pravda! Není to člověk a evidentně o mně ví. A zjevně toho ví dost.

U chodníku zastavuje moje taxi, ale já ho zkoprněle pošlu pryč a pomalu dojdu k Deeovi, který pořád stojí nad schody do klubu.

„Co jste to právě řekl?“

„Že byste si měla promluvit se svým andělem.“

No potěš koště!

Druhý den ráno se mi vstává těžce. Úkosem zkontroluju Mel, která pořád ještě spí po noci strávené v tom temném baru. Naštěstí jsem se stačila vrátit na kolej dřív než ona, nerada bych jí vysvětlovala, s kým a jak jsem strávila dnešní noc. Jakkoliv totiž moje spolubydlící milovala tajemno všeho druhu, tušila jsem, že je to od ní jen obyčejná póza, která jí pomáhá vyrovnat se se ztrátou matky, která před rokem zemřela na rakovinu.

Vzdychnu a zasněně zavřu oči. Myslím na včerejší noc.

Když mě Dee odvedl do svého malého bytu, který byl hned nad barem a položil mě na červeným hedvábím povlečenou úzkou postel, byla jsem k jeho slibu, že mi dopřeje vidět Aidana, víc než skeptická.

„Uvolněte se, Yasminne." nabádal mě a zapálil vonnou santalovou tyčinku.

To se lehko řekne, pomyslela jsem si a zavrtěla se v polštářích. Dee se ke mně posadil a v ruce držel broušený černý drahokam zasazený ve stříbře a uvázaný na dlouhém řetízku ze stejného kovu. Všimla jsem si, že jsou na něm vyryty různé symboly, které jsem si mlhavě vybavovala ze Zásvětí. Pentagram, obrácené šestky, symboly slunce a ještě další, které jsem v šeru pokoje nerozeznala. Ztěžka jsem polkla, když mi přívěšek rozhoupal před obličejem.

„Soustřeďte se jen na ten kámen, Yasminne."

Zhluboka jsem se nadechla a sledovala pohledem obrovský onyx, který se v pravidelných intervalech houpal z jedné strany na druhou. Brzy jsem ucítila, jak mi těžknou víčka. Byly jako z olova. Snažila jsem se ze všech sil udržet oči otevřené. Marně.

Když mi nakonec víčka utěšeně klesla, obklopilo mě místo očekávané tmy jasné světlo. Připomínalo mi to sen, který se mi zdál té noci, když Aidan odešel do Edenu, ale nebyl tu žádný tunel jen to bílé světlo. Prostupovalo celé moje tělo a kůže se mi v jeho odlesku třpytila jako rybí šupiny na slunci. Zmateně jsem se rozhlédla kolem sebe, protože, když si moje oči na nezvyklý jas konečně zvykly, uvě-

domila jsem si, že nejsem v prázdném prostoru, jak se mi původně zdálo. Kolem mě byly stromy obsypané listím a na jednom z nich právě dozrávalo nějaké neznámé ovoce připomínající skleněná fosforeskující jablka. A pod mýma nohama rostla jasně zelená tráva, jejíž dlouhé stonky vypadaly, jako by jimi proudila svítící zlatavá tekutina. Vlastně všechno kolem neustále pohasínalo a zase se rozsvěcelo, jako kdyby někdo nebo něco pumpovalo do rostlin životodárnou energii. Užasle jsem vydechla. Nic tak nádherného jsem ještě nikdy neviděla. Takhle vypadá Nebe?

„Yasminne!“ zaslechla jsem za sebou známý milovaný hlas. Prudce jsem se otočila a vrhla jsem se Aidanovi do náruče. Jeho paže mě pevně objímaly a rty mezi polibky šeptaly moje jméno.

„Myslela jsem, že už tě nikdy neuvidím.“ opakovala jsem pořád dokola. Růžové tváře mi smáčely slané slzy. Když jsme se konečně uklidnili a jeho i moje srdce se vrátilo do normálního rytmu, odtáhl se a zkoumavě si mě prohlížel.

„Copak?“ zajímá mě.

„Jen se dívám, jak jsi nádherná. Přijdeš zítra zas?“

Zamračím se. Proč bych odcházela?

„Neodejdu.“

Aidan se ke mně skloní a pohladí mě bříšky prstů po skráních.

„Nemůžeš tu zůstat. Přijď zítra, počkám na tebe.“

Než stačím protestovat, zmizí i se svým zázračným fosforeskujícím světem. Rozzlobeně se zamračím, když zjistím, že ležím pořád ještě v posteli Johna Dee a ten se na mě potutelně šklebí.

„To vy jste mě od něj odvedl pryč?“ ptám se rozladěně, přestože vím, že nebýt jeho, nikdy bych se s Aidanem nesetkala. Bylo to jako sen, ale tak živý sen. Na rtech jsem pořád cítila chuť jeho slin.

„ Každá návštěva smí trvat jen omezený čas. Jinak by vás to mohlo zabít, Yasminne.“ Vysvětlí.

Přikývnu a posadím se. Tváře mám vlhké od slz a vlasy rozcuchané.

„Přijdu zítra.“ Oznámím prostě a vůbec mě nenapadne možnost, že by na mě nemusel mít čas.

John Dee se usměje a v modrých očích mu zasvítí zvláštní ohýnky uspokojení.

„Budu vás čekat.“

Rozkošnicky se protáhnu a vylezu z postele. Mel se zavrtí a s mručením se obrací na druhý bok. Nejradši bych se k Deeovi rozběhla hned. To krátké setkání s Aidanem mě totiž ani trošku neuspokojilo. Potřebovala jsem se ho zeptat, jestli se vrátí. A hlavně kdy. Jak dlouho budu muset ještě čekat, než ho budu smět opravdu obejmout?

Pohled mi sjel k mému včerejšímu outfitu. Najednou se mi nezdál tak zlý. Jemu jsem se v něm zdála nádherná. Skloním se k Melanii a lehce s ní zatřesu.

„Co je?“ zavrčí.

„Musíme na přednášku. Jinak nás Gordon do dalšího semestru nepustí. Víš přece, že vyžaduje stoprocentní účast.“

„Hm. Ach jo.“ vzdychne Mel ospale a posadí se. Černé vlasy jí trčí na všechny strany a linky má rozmazané po hezkém obličeji.

„Ať se jde bodnout pedant jeden podělanej. Jako by mu nestačila ta třicetistránková esej, co po nás chce.“

Usměju se. Melanie takhle vrčela pokaždé, když po ní některý z kantorů chtěl samostatnou práci. Vlastně jí vadila jakákoliv práce, která se netýkala upírů, zombíků a čarodějnic.

„ Můžu si zase půjčit ten černej korzet a sukni co jsem měla včera?“

Mel překvapeně otevře oči dokořán.

„Jasně, že jo. Vlastně,“ zarazí se a vrhne se ke svojí skříni, odkud vytáhne tmavě zelený korzet s černou krajkou a plisovanou sukni ke kolenům. „ Vem si radši tohle. Koupila jsem ti to o víkendu na

jednom festu a úplně jsem na to zapomněla. Ani nevim proč, ale jak jsem to zahlídla, bylo mi jasný, že to někdo ušil na tebe.“

Překvapeně otevřu pusu. Chci protestovat, ale pak si uvědomím, že peníze jsou něco, o čem Melanie přemýšlet nemusí. Matně jsem si vybavila, jak mi nedávno řekla, že by všechny tátovy prachy s chutí vyměnila za jediný den strávený s mámou.

„Děkuju.“

„NZ.“ Mlaskne spokojeně a mizí za dveřmi koupelny. „ A prosim tě, vem si i ty boty. Ať tě ani nenapadne mrvit to nějakýma tvýma příšernýma balerínama. Jasný!“ ozve se ještě zpoza dveří, než zaslechnu zvuk tekoucí vody. Pobaveně zavrtím hlavou a jdu si připravit věci do školy.

K večeru už ze mě nedočkavost doslova srší. Přistihnu se, že neustále kontroluju čas, a když se mě Mel už po třetí zeptá, do kdy máme odevzdat práci z vývojovky, nepříjemně jí odseknu.

„Tak promiň.“ zavrčí a odejde z pokoje. Zamračím se. To jsem přehnala.

Dee mi řekl, ať přijdu v sedm. Netrpělivě se ošiju, když zjistím, že je teprve šest a snažím se soustředit na knihu, kterou čtu.

V osmnáct čtyřicet už stojím před jeho domem a zvoním na domovní zvonek. Netváří se ani trochu překvapeně, když otevře vstupní dveře a zve mě dál. Nejdřív mi nabídne něco k pití. S díky odmítnu a vrhnu se rovnou na postel.

„Jak vidím, neztrácíte čas, Yasminne. Tak se do toho pustíme.“ řekne a zase se posadí ke mně. Santalová tyčinka už dávno hoří a onyx se mi pomalu rozhoupá před obličejem. Zaplaví mě pocit silného uspokojení, když pocítím, jak mi těžknou víčka a obklopí mě známé světlo.

„Chyběla jsem ti?“ zvolám, když se přede mnou zjeví Aidanova tvář.

„Neskutečně!“ odpoví a něžně si mě přitáhne do náruče.

Z mých návštěv u Johna, jak jsem mu brzy začala na jeho žádost říkat, se stal každodenní zvyk. Vlastně byla moje setkání s Aidanem spíš smyslem mého života. Středobod vesmíru k němuž směřovala každá minuta, kterou jsem musela strávit bez něj.

A že těch minut bylo!

Každá se mi zdála být jako hodina. Soustředit se na učení je pro mě najednou doslova nadlidský - vlastně naddémonský výkon.

Jak se nevyhnutelně blížil začátek vánočních prázdnin a můj návrat do Shadows, zmocňovala se mě doslova panická hrůza z toho, že se s Aidanem několik týdnů neuvidím.

„Copak se děje?“ zeptal se mě Dee, když jsem se ve čtvrtek, den před mým odjezdem zdráhala vstát po setkání s Aidanem z postele déle než obvykle.

„Nějakou dobu se teď neuvidíme. Na prázdniny musím odjet domů.“ odpověděla jsem plačtivě.

„Hádám, že to nejsem já, pro koho brečíš, holčičko.“ řekl a setřel mi bříškem palce slzu z tváře.

Děsilo mě, jak jsem na těch imaginárních setkáních se svým andělem závislá. Bylo to jako droga. Pokaždé jsem u Deeho strávila několik hodin, a přesto jsem se Aidanem stačila sotva pozdravit. Na žádnou z mých otázek nikdy nedošlo. Dee mě volal zpátky mnohem dřív, než jsem na ně ve snu vůbec pomyslela.

Pod očima jsem kvůli probdělým nocím měla temné kruhy a až na pár sucharů po ránu, jsem prakticky nic nejedla, takže ačkoliv bych si nemyslela, že je to s mou útlou postavou ještě možné, zhubla jsem několik kilogramů. Kdybych nedávno tak zásadně nezměnila styl oblékání a místo korzetů, které jsem si oblíbila, bych si na sebe vzala nějaký z mých starých topů, visel by na mě jako kus hadru.

Navíc mě i v těch několika málo hodinách spánku, které jsem si dopřávala, pořád pronásledovaly sny o Danielovi. Několikrát jsem dokonce měla tak dotěrný pocit jeho přítomnosti, že jsem si ráno

kontrolovala krk, abych zjistila, jestli na něm nejsou stopy po kousnutí.

Nebyly.

Utrápeně jsem k němu vzhlédla. Usmál se a sáhl na nedaleký noční stolek pro zvláštní černé zrcátko velikosti dlaně.

„Tady.“ řekl a podával mi ho. „Tady ho uvidíš, kdykoliv budeš chtít. Vím, není to jako u mě. Nepromluvíte si a stěží by ses ho mohla dotknout, ale můžeš sledovat, co právě dělá kdykoliv tě jen napadne.“

Vzala jsem tu lesklou černou věc do ruky s posvátnou úctou a zadívala se na svůj odraz. Ten se okamžitě začal měnit. Nejdřív zmizela v mlžném oparu moje tvář a nakonec se objevil jasný obraz mého Aidana. Seděl opřený o tu zvláštní jabloň v naší Kouzelné zahradě a díval se do prázdna. Křídla měl klidně složená na zádech.

Jako bych ho sledovala skrytou kamerou.

„Neví o mně?“ zeptala jsem se se stopou zklamání v hlase.

Dee zavrtěl hlavou. „ Uteče to jako voda. Slibuju.“

Nervózně jsem se pousmála.

Druhý den odpoledne se smutně loučím s Mel. Domů se mi nechce.

A nejen kvůli mým návštěvám u Johna. Chtě nechtě jsem musela odsunout Aidana stranou, protože jsem si vzpomněla na události, které se v Shadows staly, než jsem odjela do školy.

Popřejeme si s mou spolubydlící vzájemně krásné Vánoce i Den Díkuvzdání a vyhlížím Noemi, která mě dle naší ranní dohody měla odvézt dneska domů. V dlani přitom svírám kouzelné zrcátko od Johna.

Nikde ji nevidím.

Vzdychnu a sedám si na nejbližší volnou lavičku. Obrátím svůj pohled do dlaně, kterou mám položenou na klíně a zadívám se do

černého zrcátka ve zdobném rámečku. Tiše sleduju Aidana, jak chroupá jedno z těch zvláštních jablek. Vzdychnu.

Jak jen to bez něj vydržím? Nervózně se podívám na hodinky. Už má zpoždění půl hodiny. To jsem mohla ještě navštívit Johna, kdybych to tušila.

Uběhne dalších asi patnáct minut a Noemi pořád nikde. Zaškleblím se. Už zase mě zazdila. To je pro ni typický. Vytáhnu iPhone a vytočím její číslo.

Vyzvání to. Padám do hlasovky.

Super!

Volám Pheenexovi a situace se opakuje.

Zamračím se. Co se to k čertu děje!?

Vztekle zafuním a vytáčím ještě Asmodea.

„ Ano, Yas?" ozývá se za chvilku.

Protočím oči. No sláva. Tak přece se odtud dostanu!

Vyložím mu situaci. Naštěstí je poblíž.

„ Hned jsem tam." řekne prostě a hovor pokládá.

Ani nebyl naštvanej. Pomyslím si a krčím čelo.

Co mě na tom tak moc zaráží?

On NEBYL NAŠTVANEJ! Proč mě to netrklo hned? V puse mi v tu ránu vysychá a srdce začne splašeně tlouct na poplach. Asmodeus věděl, že pro mě ani jeden z nich nemohl přijet! Co by tady, několik set kilometrů od Shadows, jinak dělal?

Věděl to, protože… oči se mi otvírají děsem dokořán, když si uvědomím, co jsem vlastně před svým nástupem na universitu provedla.

Yasminne, ty jsi TAK PITOMÁ!

„ Tak nastup." křikne na mě z lesklého černého porsche a já beze slova poslouchám.

„ Ahoj.” špitnu tiše a pokradmu sleduju jeho výraz. Zrcátko svírám ve zpocené dlani. Měla jsem si ho schovat do tašky s oblečením, napadne mě, když si zapínám pás.

Je absolutně neutrální. Ledově chladný jako socha. Strachy skoro nedýchám. Na jazyku mě pálí jediná otázka, kde je Noemi a Pheenex? Bojím se jeho odpovědi a tak raději mlčím. Pohled stáčím k bočnímu okénku a sleduju cestu. Teprve když ujedeme několik metrů, uvědomím si, že domů je to na opačnou stranu.

„Kam jedeme?” ptám se chvatně a zase zkoumám bratra pohledem.

Zůstává pořád stejně nehnutý.

„Ještě si musím cestou něco zařídit.” odpoví tiše, oči přilepené na čelní sklo.

Ztěžka polknu. To není dobrý! Ani trochu! A vmačkávám se hlouběji do pohodlné sedačky auta. Kdybych tak mohla zmizet úplně!

Tiše sedím a sleduju cestu. Minuty a kilometry ubíhají. Nemám tušení, kam to jedeme. Asmodeus mlčí. Z jeho výrazu se stále nedá nic vyčíst. Asi po deseti kilometrech odbočuje na starou asfaltku, která vede k bývalému sanatoriu pro psychicky nemocné, jak jsem vyčetla z oprýskané cedule, kterou jsme právě minuli.

Co chce dělat? Přemýšlím zoufale.

Spíš co chce dělat s tebou! Křikne vnitřní hlas a zlověstně mhouří oči.

Ty, aby sis nekopnul! Odtuším a snažím se rozpomenout na Aidanovi lekce sebeobrany.

„Hlavně se uklidni, Yas, poslouchej svůj instinkt.” slyším v hlavě jeho hlas. Nadechnu se a zavírám oči. A chvatně je zase otevírám, protože auto zastavuje.

„Vystup si.” křikne na mě bratr a obíhá vůz.

Odepínám si pás a váhavě ho poslouchám.

Co bude teď?

„ Dáma má přednost.” vyzve mě a ukazuje na hlavní vstupní dveře staré a sešlé budovy.

V rychlosti ji sjedu pohledem. Většina oken je vymlácená a skrz zašedlou žlutou omítku prosvítají místy cihly. Nad hlavním vchodem se skví vybledlý nápis *Jasná mysl, čistá duše*. Těžko říct co tím měl autor sloganu na mysli, vzhledem k tomu, že jde o bývalý bláznec. Nejistě vykročím vpřed v přesvědčení, že mi Asmodeus nemůže jen tak ublížit. Jsem přece Jasmín. Potřebuje mě tak, jak jsem. Zdravou a neposkvrněnou. Utvrzuju sama sebe. A odhodlaně pokračuju v cestě.

Po vstupu do budovy se sotva rozhlédnu po prostorné, omšelé vstupní hale a do několika vteřin na mě dopadá tíživá atmosféra toho místa. A je mi hned jasné, proč mě vzal bratr právě sem. Naskakuje mi husí kůže a každou částečkou mého těla prochází v mžiku ledový chlad. Jsou tady!

Jsou tu pořád!

Ty duše!

Do očí mi vyhrknou slzy a podlamují se mi nohy. Cítím, jak trpí, vnímám střídavé proudy ledově chladné vody a na spáncích mě pálí spáleniny od elektrod. Snažím se to ovládnout. Odpoutat se, ale je jich tu tolik. Tolik čistých duší s nejasnou hlavou, které nenašly klid. Bráním se, ale je to silnější než já. Jsem slabá, končetiny mám jako z gumy a nejsem schopná se vzepřít, když mě Asmodeus zvedá se samolibým úsměvem z dlažby v hale a odnáší kamsi do nitra budovy. Zrcátko mi vypadne z bezvládné dlaně.

Zatracená empatie! Pomyslím si a rezignovaně zavřu oči.

Je ticho.

Zamžikám. Otvírám uslzené oči a rozhlížím se.

Kde to jsem?

Ležím na nemocničním lůžku v místnosti ne větší než třikrát tři metry. Vzhlédnu. Oslní mě prudké světlo z žárovky visící na obyčej-

ném drátu nade mnou. V místnosti je umyvadlo a… zamrkám,… záchod?

Trvá mi pár minut, než se rozvzpomenu, co způsobilo, že jsem se ocitla ve stavu bez sebe.

Teď už ten záchod dává smysl.

Je to nějaký nemocniční pokoj nebo spíš cela, pomyslím si. Jenže jak to, že nic neslyším? Pokusím se vstát, ale jsem za kotníky a zápěstí pevně připoutaná koženými popruhy k posteli. K čertu! Co teď?

Chvíli se vrtím a smýkám s sebou v naději, že se mi podaří pouta uvolnit. Marně. V hlavě mi přitom běží příšerné představy toho, co se mnou bratr hodlá dělat, a do očí mi vyhrknou slzy zoufalství.

Tak takhle to vážně skončí? Vzlyknu tiše.

Nějakou dobu se utápím ve vlastním neštěstí, které jsem si sama způsobila.

Na co jsi myslela?! Slyším zase ten protivný neutichající hlas v mém nitru a nedokážu mu smysluplně odpovědět.

Co je to? Snažím se otočit hlavu za sebe, odkud ke mně doléhají kroky a hlasy.

Jeden je ženský a ten druhý patří bratrovi.

Blíží se.

Ozve se cvaknutí a kroky jsou slyšet jasně. Zřejmě jsou tam dveře, domýšlím si a vzápětí pozoruju, jak se ke mně blíží bratr v závěsu za půvabnou štíhlou blondýnkou v krátkých šatech z černé kůže. Nemůže jí být víc než pětadvacet, dlouhé lesklé vlasy barvy ryzího zlata má pevně upevněné v týle, v uších se jí houpou dlouhé náušnice z lesklého kovu a černého peří.

Oba současně na mě upřou pohledy. Bratr temně zelený a ona jasně modrý. Vytřeštím oči. Jakoby na mě shlížel Aidan.

„ To je ona?" ptá se chladně a podívá se Asmodeovým směrem, aby se vrátila zkoumavým zrakem ke mně. On přitaká a ona na mě nepřestává upřeně zírat.

Dlouhými štíhlými prsty s dokonalou manikúrou mi pomalu přejede po lícní kosti.

„ Bude jí škoda.” řekne tiše, jako bych tu ani nebyla.

Cože? Její slova mě probouzí z letargie a konečně otvírám pusu.

„ Co chcete se mnou dělat? A kdo vůbec jste?” vyjeknu vyděšeně.

Pak sjedu pohledem k bratrovi. Na tváři mu pohrává samolibý úsměšek.

„Strýček Lucifer tě zničí, jestli se mi něco stane.” zasyčím na něj a sleduju, jak se jeho rty ještě víc roztáhnou v ďábelském šklebu.

Předkloní se a tiše mi zašeptá do ucha: „ K tomu nedostane příležitost, sestřičko.”

Vydechnu. Co tím myslí?

Asmodeus mě zálibně přejede chlípným pohledem, bříškem palce mi stiskne rty a skloní se, aby mě políbil. Otáčím hlavou z jedné strany na druhou, abych se mu vymanila, ale dlaněmi si mě podrží na místě, takže musím strpět jeho rty na svých. Cítím, jak se mi snaží strčit jazyk do úst, které jsem pevně semknula, abych mu v tom zabránila, ale on mi palcem a ukazováčkem pravé ruky surově stiskne spodní čelist a dobývá se přesně tam, kam potřebuje. Celým tělem mi proběhne vlna hnusu a zvedá se mi žaludek. Seberu veškerou sílu a scvaknu zuby. Bratr se, se zaklením prudce narovná a silně mě uhodí hřbetem levé dlaně.

„Čubko." zasyčí.

Vzlyknu a pocítím v ústech železitou pachuť krve, jen nevím, zda patří mě nebo jemu.

„Hm, hm.” odkašle si TA žena.

Málem jsem zapomněla, že tu je. Asmodeus se na ni omluvně podívá. Zamračím se.

Co je zač?

„ Jsem to, ale nezdvořák. Ještě jsem Vás nepředstavil, dámy. Omlouvám se, hned to napravím.” pronáší bratr blazeovaně a hledí na ni.

„Pandoro, to je moje sestra Yasminne."

Pak se jeho pohled stočí znovu mým směrem. „ Yasminne, to je Pandora. Její taťka je Gabriel. Možná ho znáš. Je tak trochu archanděl." zašeptá mnohoslibně.

A do prdele! Polévá mě studený pot.

Kapitola 3: Na pospas

Však vizte! V středu herců těch
v před kráčí stínu lezoucího zjev!
Zjev rudý krví kroutí se v spěch
na scénu pustou, kde ztich zpěv;
hle, kroutí se, kroutí, zhlt herce v mžik
v smrtelném objetí jeho hněv,
před červa spárem zní andělů vzlyk,
tam tmí se lidská, ssedlá krev.

Edgar Allan Poe

Vyděšeně těkám pohledem z jednoho na druhého.

Kdyby se mi teď nakrásně podařilo zastavit čas, kdo mě odváže?

Jsem v pasti.

Takže Noemi s Pheenexem měli pravdu.

Asmodeus chce osvobodit našeho otce a jestli se mu to podaří, rozpoutá se peklo na zemi.

Jenže jakou roli v tom hraju já?

Možná mi neřekli tak úplně všechno, pomyslím si.

„ Nechám vás tu chvilku o samotě, dámy. Musím jít zkontrolovat svoje ovečky. Chudáčci, jsou beze mě jako ztracení.” omluví se bratr a mizí kamsi za mou hlavu.

Zůstávám sama se slečnou ledově klidnou a čekám, co se bude dít.

Nic.

Je ticho.

Jen si mě zkoumavě prohlíží. Ten její pohled, jakoby se mi vpaloval až do duše. Není divu, že mi připomněla Aidana, pokud je napůl anděl. Ale Aidanův pohled byl jiný, čistý, milující plný příslibů a naděje. Pandořin pohled je temný a nevyzpytatelný. Podobný tomu, jakým hleděla dívka na fotografii v Danielově bytě.

S kým se to tak mohl Gabriel vyspat, že z toho vzešla ONA?

„ Jak můžete? Copak nevíte, proč ho váš otec odklidil?" zaútočím na ni.

„ Já nemám otce." odtuší suše.

Cože? „ Ale Asmodeus říkal… " zamumlám zmateně.

Zvedne dokonalé blonďaté obočí a přivře mandlové oči. Dlouhé černé řasy jí přitom vrhají stíny na lícní kosti. Je nádherná, uvědomím si mimoděk.

„ Gabriel mě zplodil, to ano." říká tichým sametově hlubokým hlasem a já sleduju pohyb jejích plných růžových rtů, za nimiž prosvítají drobné bílé zoubky.

„ A tím to pro něj taky skončilo." dokončí hořce.

Oči jí ztmavnou.

Aj! Kuňku v duchu. Na její lásku k otci to asi neuhraju.

„ Moje matka mi nikdy neodpustila, že jsem mu tolik podobná a tak mě denně řezala. Řezala mě, co se do mě vešlo, víš? Neměla jsem jí to za zlé, ale kdo by to věčně vydržel. Musela jsem se jí zbavit." popisuje Pandora a bere do pravé ruky pramen mých vlasů.

Vyděšeně ji sleduju.

„Možná jsou teď konečně spolu." zašeptá pološíleně a vzhlédne vzhůru.

Zálibně se na mě zadívá. „ Ale tomu přece zrovna TY musíš rozumět, ne? S tak podobným původem… " pronese klidně a uvolňuje měděné prstýnky z dlaně.

Co tím myslí?

Jakým původem?

Co má moje rodina společného s tou její? Nechápu.

Naklání se nade mnou a zírá mi do očí. Její rty se roztáhnou vědoucným úsměvem a znovu se napřimuje.

„ Ty to nevíš!?" vzdychne užasle.

O čem to, sakra mluví?

„ Takže matinka se nepochlubila?" uchechtne se.

„ S čím se měla pochlubit?"

Určitě to chceš vědět? Zvedne tázavě obočí moje podvědomí.

Samozřejmě, že CHCI.

Tahle konverzace mě pomalu připravuje o trpělivost. Nemám tušení, kam vede.

Pandora našpulí růžové rty, jako by váhala, zda má odpovědět. Po několika nekonečných vteřinách je otvírá.

„Dočkáš se, ale nejdřív ti chci něco ukázat. Musíš znát VŠECHNY souvislosti, abys pochopila, co já už vím. " s těmi slovy, mi pokládá dlaně na spánky.

„ Jsi přece empatička." hlesne mnohoslibně, zavírá oči a já se ztrácím v temném bludišti jejích ponurých vzpomínek.

„Maminko, bolí mě bžíško. Mám hlad." zašišlám a upírám prosebný pohled na gauč, kde leží.

Dlouhé havraní vlasy jí zakrývají strhaný obličej a v ruce třímá napůl prázdnou láhev ginu.

„ Maminko, pjosím." zatáhám ji opatrně za tu ruku, ale láhev se vysmýkne a odkoulí se do kouta místnosti, kde se zastavuje. Její obsah se přitom pomalu vylije na špinavý starý koberec. Maminka se probírá a já ji vystrašeně sleduju.

Uteklo jí pití. Je to moje vina. Budu bita, ale mám takový hlad.

„ Ty smrade jeden. Kolikrát ti mám říkat, ať mě nebudíš, když odpočívam!" řekne a rozpřahuje dlaň. Snažím se neuhýbat, abych ji ještě víc nenazlobila, ale nejde to.

Bojím se.

Moc se bojím se, že to bude bolet.

Maminka vstává, aby mě chytila za ručičku a mohla mě uhodit znovu.

„Já tě naučím poslouchat." křikne a já cítím, jak mě otisk její dlaně pálí na rudé tváři.

Na jedné, pak i na druhé.

Pláču.

„ Mám hlad." zakňourám. „ Pjosím."

Zarazí se a pozoruje mě svýma hnědýma očima. Jsou celé rudé, ne jako moje a má pod nimi fialové stíny.

Po tváři jí stéká opuštěná slza.

Zvedám ruku, abych ji utřela. Nemám ráda, když maminka pláče.

Ona pláče často.

Nikdy se nesměje. Jen pláče.

Zírám do rozsvícené žárovky, až se mi tvoří před očima mžitky a soustředím se na zklidnění zjitřených emocí. Nejsou moje, a přesto se jich nemůžu úplně zbavit. Ta bolestná vzpomínka na každodenní trápení malé Pandory, se mi zarývá hluboko do srdce.

Spokojeně se ke mně sklání a čeká, až popadnu zrychlený dech.

Proč mě tam poslala?

Co si od toho slibuje?

„ Vidělas? Přesně tohle se ti stane, když se k nim dostaneš moc blízko. Zničí tě. Spálí tě na uhel. Zbyde z tebe jen prázdná troska. Vysajou tě a opustí jako moji matku… nebo tu tvou." zasyčí jedovatě.

Mojí matku? Nechápu, ale Pandora si nevšímá mojí nevyřčené otázky a mluví dál.

„ To proto je musíme zničit. Musí s tím přestat. Je na čase, aby pochopili, že si nemůžou dělat, co se jim zlíbí."

Chce se pomstít, tomu rozumím, ale jak to souvisí se mnou? Tápu dál.

Konečně si všimla, že mi uniká pointa.

Líně se sehne ještě níž, cítím mentolovou vůni jejího dechu. A zašeptá: „ Ty jsi dcera Michaela. Archanděla. Vítej v mém světě, sestřenko."

Zalapám po dechu.

Pandora mě sleduje s pobaveným úsměvem.

Zamračím se na ni. Proč bych jí měla věřit?

A jak to vlastně ví?

„ Vím o tobě všechno, Yasminne." řekne klidně, jako by slyšela moje myšlenky a dál mě pobaveně sleduje.

„ Dokonce i to, co si ty sama nechceš připustit. Třeba, že bolestně toužíš po tom, vyspat se s tím upířím stalkerem, který tě chodí noc co noc sledovat, jak spíš od chvíle, kdy se tvůj strážný anděl odebral na nebesa."

Takže Daniel JE naživu! Nejsem paranoidní, zajásám, než mi dojde význam toho, co říkala o mé touze po něm. Otvírám pusu, abych protestovala, ale přikryje mi ústa ukazováčkem a pokračuje.

„ Přede mnou si nemůžeš na nic hrát, Yasminne. Já do tebe vidím. Vidím do každýho, víš? Je to jeden z drobných bonusů, který mi poskytuje moje neobvyklá genetická výbava.

Vždyť, víš. Taky už jsi jich pár objevila."

Přimhouří oči a tajemně se pousměje.

„Chtěla bys vědět, proč se nevrátil, že jo?" zeptá se provokativně, aby si obratem sama odpověděla.

„ Vím, že chtěla. Můžu ti to říct, jestli chceš." nabízí podmanivě a hypnotizuje mě modrým zrakem.

Znejistím. Můžu jí věřit? Co když si to všechno vymýšlí?

Vycítí mou nedůvěru.

„ Nepotřebuju, abys mi věřila. Jen jsem ti chtěla udělat laskavost, než zemřeš. Jsme přece skoro jedna rodina, sestřenko." zazpívá podmanivě a otáčí se k odchodu.

„ Chci to vědět." špitnu a polknu.

Po tváři se jí rozlije blahosklonný úsměv.

„ Chudinko Yasminne, kdyby tě matka poučila o tom, co jsou ty nebeský potvory zač, mohla sis ušetřit zklamání." vzdychne soucitně a obchází nemocniční lůžko tak, že stojí přímo za mou hlavou. Nakloní se blíž, tak blízko, že cítím na pravém ušním boltci její horký dech.

„ Víš, proč s tebou Aidan tak ochotně objevoval tvoje schopnosti?" zašeptá zlověstně a já začínám tušit, kam míří.

Ne! Zaječím v duchu. To by neudělal!

„ Ale ano, Yasminne." mlaskne škodolibě „ Byl to špeh."

Ztěžka polknu a do očí se mi derou slzy vzdoru. Než se stačím vzpamatovat, je Pandora pryč, aby mě nechala napospas vlastním zjitřeným emocím.

Zdá se to jako věčnost, než se znovu ozvou kroky a k mojí posteli se sklání bratr.

Co chce asi dělat? Pomyslím si, už nejmíň po sté zděšeně, při pohledu do jeho temných zelených očí. Všimne si mého strachu a ušklíbne se.

„ Neumíš si ani představit, jak strašně rád bych si vychutnal tvojí bílou hebkou kůži kousek po kousku. Začal bych tady." zašeptá a jazykem mi přejede po krku. „ A skončil bych na místě, odkud vyvěrá veškerý tvůj chtíč." Cítím, jak mi dlaní zajíždí mezi stehna, instinktivně je tisknu k sobě, ale pouta mi v tom brání. Ucukne. Ústa se mu roztáhnou do širokého lascívního úsměvu. A ruku mi pokládá na hrudník. „Vzal bych tě na místa, o kterých se ti nesnilo. Křičela bys rozkoší, nádherná Yasminne."

Krátce mi stiskne levé ňadro, skryté pod pevným saténovým korzetem, aby se jeho nenechavé prsty následně zase pustily přes ploché břicho k okraji mých černých džín.

To ne, prosím! Zavzlykám v duchu a připravuju se na nejhorší.

Slyším, jak vzrušeně oddychuje, když mi sjede dlouhými prsty až pod lem hedvábných kalhotek.

Asi budu zvracet!

Ale to už se sklání, a chvatně mi druhou rukou rozepíná knoflíčky na korzetu, aby se vzápětí přisál k jedné z mých bradavek.

Ne! Z očí mi stékají horké slzy ponížení.

Najednou přestane a odtahuje se.

Úlevně zamžikám.

Otvírám víčka, která jsem prve zhnuseně stiskla pevně k sobě.

Dívám se přímo do bratrových vzrušením rozšířených zorniček.

Zatíná čelist, to dělá vždycky, když má vztek a snaží se ho ovládnout.

Zmateně ho sleduju, než si zdráhavě připouštím, co je zřejmé.

On to z nějakého důvodu nemůže dokončit!

Zaplaví mě vlna nekonečné úlevy.

„ Moc se neraduj." zpraží mě hned Asmodeus „ Chtěla bys vědět, proč tě nemůžu ošukat do bezvědomí?"

Ztěžka polknu.

„ Samael bude brzy svobodný, ale nejdřív mu musíme přinést panenskou oběť. Tebe."

A zmizí, stejně jako předtím Pandora.

Do hajzlu! Copak to maj secvičený?

Nemám tušení, kdy se objevila, ale přisunula si ke mně židli a soucitně si mě začala prohlížet. Po bratrově odchodu jsem sbírala veškeré svoje vnitřní síly, byla jsem rozhodnutá se bránit. A nemálo mi to komplikovala skutečnost, že jsem už od svého probuzení nutně potřebovala na malou.

Jenže Pandora mě zabít nepřišla. Aspoň zatím ne.

Leda bych měla umřít na prasknutej močák!. Zaúpím nešťastně. *Jenom lidi musí řešit v tak vypjatou chvíli banální záležitost jakou je vyprazdňování.*

„ Netvař se tak nešťastně, děláme ti službu, Yasminne." pronese po chvíli.